

Оқ гуллар.

Дарахтзорни туш кўрди у, оппоқ гуллаб ётган зардолизорни... Оқ гулларни эзғилаб, югуриб кетаётганмиш, боши устидан гуллар ёмғир янглиғ шовуллаб ёғилаётганмиш... Кўзларидан уйқу сиёҳи қочиб улгурмай онаси олдида чопди.

— Она, мен кетяпман. Зардолизорга,—деди у.

Онаси сигир соғарди. Ўғлига инда-мади. «Ҳа» ёки «йўқ» демади. У ўғлини ялдо кечасида, ўша зардолизорда тукқан эди. Аёзли тунда, оппоқ гул тўшакда кўз ёрганди.

Зардолизорнинг ялдо туни туғар маҳалда, тонгга яқин музлаб қолишганди, Аёл ўшандан буён умрида бирор марта ҳам зардолилар айнаи қиш чилласида оппоқ гулга бурканганини кўрмади.

Ўғил покланишнинг тонгги палласини ариқнинг бўйида ўтказди. Кийимлари момосининг уйида — бобосидан қолган ёғоч сандикда эди. Момо уларга девордармиён қўшни турарди. У эшикдан киришга сабри чидамай, девор-дан ошиб ҳовлига тушди. Ҳовли ичи жим-жит, бирон кимсанинг қораси кў-ринмасди. Болалигида думбасидан узиб олган, остонага ҳеч зоғни йўлатмайдиган қари кўппак — йўлбарс ҳам, теваракни тўзитиб, хўрак илинжида ивирсиб юргувчи товуклар ҳам қайгадир ғойиб бўлганди. У каттакон кулф осилган эшикка яқинлашаркан, момоси бир йил бурун омонатини топширганини дафъатан эслаб қолди. Ноилоҳ изига қайтди.. Эғнидаги эски кийимлари билан йўлга тушди.

Автобуснинг ичи дим, ўриндиқларнинг барчаси банд, тик туриб кетаёт-ганлар ҳам бор эди. Орқа ўриндиқ-да қош-киприклари, юзлари, ҳатто тирноқларигача оқариб кетган бир қиз ўтирар, унинг ёнига ўтиришни ҳеч ким истамасди. Йигит тортинмай унинг ёнига бориб чўқди. Йўлрвчилар унга зим-дан кўз қирлари билан қараб қўйиш-ди- Автобус ойнаси ортидан гуллаган дарахтлар кўрина бошлади; Йигит тушида кўрган зардолизорни ўнгида ун-дан-да гўзалроқ алфозда кўрди. Зардолизор кизнинг сочларидек оппоқ эди. Атрофда бундан ўзга дилтортар рангни топиш мушкул эди. Бу оқлик бағридаги барча мавжудрт кўзга аниқ-тиниқ ташланарди. Бу муфаззамир кўзни қамаштирарди. Сўқир қиларди бу манзара.

У автобус ортидан қўл силкитмади. Оппоқ олам қўйнида ўзини танҳо сезди. Барибир кимдир бор эди. Сим-сим ёғаётган оқ ёмғир кўз очирмас-ди. Қоп-қора қўйлаги оқ рангга беланди.

— Сиз... Сиз қаердан пайдо бўлдингиз?— Йигит ўпкасини босолмади.

— Кеча туш кўрдим. Оппоқ зардолизор... Оқ гулларни эзғилаб қаёққадир югуриб кетаётганмишман. Гуллар ёмғир бўлиб устимдан дув-дув тўкилармиш,— у бир маромда, оҳиста сўзларди. Рассом эди у. Зардолизорнинг сувратини чизаётганди оқ қоғозга. Соқоли оқ эмасди унинг, оқ рангга бўялганди.

— Ишонайми сизга? Йўқ! Овора бўласиз! Сиз кимсиз? Ўзингиз билмайсиз. Сиз... сиз ўғрисиз, эшитяпсизми, ўғрисиз! Менинг тушимни ҳам тинч қўймадингиз. Бу суврат сизники эмас ва у ҳеч қачон сизники бўлмайди. Нафрат изҳор этаман сизга, нафрат! У оқ гулларни эзғилаб, телбаларча югуриб кетди. Овозидан мольберт титраб тушди. Рассом пинак бузмади, бармоқлари билан сувратни оҳиста силади.

Оёқлар гулларни эзғилади. Замин оқ қонга беланди.

Йигитнинг бадани , ўт-оташ бўлиб ёнарди. Қўнғироқни босди: чакалоқ йиғисига ўхшаш овоз чиқарди у. Эшик очилди. Қаршисида Наргиз кулиб турарди. У аввал севиниб кетганидан бироз саросима ичида қолди, сўнгра йигитнинг қиёфасида акс этган безовталиқни кўриб хавотирга тушди.

— Нима бўлди сенга?—деди. Наргиз ва ялтоқлангандай унинг елкасига осил-ди. Йигит кизнинг кўзларида нур кўрмади.

— Билсанг, севаман уни...

— Наргиз ўзини унинг кучоғидан халос этди.

— Менсиз;.. Менсиз яшай оласанми? Айт, Наргиз?!

— Сенсиз ҳам...

Кеча келгандими?

— Ҳа. Шу ерда тунади.

Бугун-чи? Бугун ҳам келар?..

— Бугун сен келдинг... Тентак. Йигит унинг кўзларидан қониб-қониб ўпарди. Аммо нур йўқ эди бу кўзларда. Қиз уни ётоққа чорлади.

Дераза ортида чинорлар бўй чўзган-ди ва улар орасида бир туп зардоли ҳам ўсганди.

Зардоли оппоқ гулга бурканиб ётарди.

— Наргиз, мен бахтсизман. Оғушим йўқ — бахтсизман. Мени сев, Наргиз...

— Сени?.. Нега сен борсан? Нега у йўқ?!

У ялдо тунда туғилганди. Йўргакдаги чақалоқ,сукунат, зим-зиё хона, шифтда тинмай Тўр тўқиётган ўргимчак, дераза ортида ёғаетган қор. У йиғлашни билмасди. Дераза

дарчасидан қор уч-қунлари бостириб кириб, унинг юзига қўнган заҳоти эриб кетарди.

Кунларнинг бирида йўргакдаги чақалоқ ерга тушиб кетди. Думалаб-думалаб йўргакдан халос бўлди. Ўрнидан турди ва қалтираганча қадам босди. Онаси томон югурди.

«Зардолизорга, онажон зардолизорга». Она индамади. У сигир соғарди.

Шамол деразани очиб юборди. Бутоқлардан тўкилган гуллар хонага учиб кирди. Тўшак гулларга тўлди.

— У қурбон! У қурбон!—гулларга қўшилиб учиб кирди бу дағал овоз. Эшик қарс этиб ёпилди. Наргиз ўрнидан турмади. У қип-яланғоч эди.

«Шаҳид! Шаҳид!» Пичирлади оқ гуллар. Тинмай ёғиларди оқ гуллар. Олам зардолизорда эди. У шошиб кетиб борарди. Оқ тун, оқ ёмғир, оқ гуллар шоширарди уни. Ханжар сопсиз эди.

Мольберт илқис силкинди. Суврат ерга оҳиста сирғалиб тушди. Ханжар жаранглаб кетди.

Суврат учди, кунчиқар томонга учди. Оҳ шамол улиди. Унинг кўзлари гулга тўлди ва у йиғлаб юборди.

«Олам бахтсиз бўлма менингдек».

Бахтиёр Турсун